

K
A
T
T
E
N

L
A
N
G
E
R

L
U
S
I
N
G
E
R

Operakatten og den skønne Li Miauv spenderer sushi

Joan Schmidt

PRØVESIDER

Eventyrakademiets serie

Andre titler af samme forfatter:

Drys fra himlen til mit jeg, en digtsamling, 2013
Fortæl med held, 2014 (Eventyrsamling)

Eventyrakademiets serie

Når bølgerne ruller, så hvisker stranden, 2014
Vaffelrådet sprang, og prinserne sang, 2014
Med ruder i vingerne dansede de luftballet, 2014
De ruller en fest i Marieprovinsen, og får halve valnødder i familien, 2014
Så syng da, om så himlene falder ned, 2014
Da grøntsagerne fik granatæbleregn, og blev skarpe i stilken, 2014
Operakatten og den skønne Li Miauv spenderer sushi, 2014

Af Joan Schmidt

Operakatten og den skønne Li Miauv
spenderer sushi

2014

Operakatten og den skønne Li Miauv spenderer sushi

Operakatten og den skønne Li Miauv spenderer sushi

Copyright © Joan Schmidt 2014

1. udgave, 1. oplag
Samtidigt udgivet som e-bog.

ISBN 9 788771 457858
Printed in Germany in 2014

For nærmere omtale se: www.fortælling.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Ifølge gældende dansk lov om ophavsret er mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf alene tilladt med forfatterens tilladelse.

Forlag: Books on Demand GmbH, København, Danmark,
Tryk: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Tyskland.
Books on Demand GmbH
Købmagergade 2
DK-1150 København K

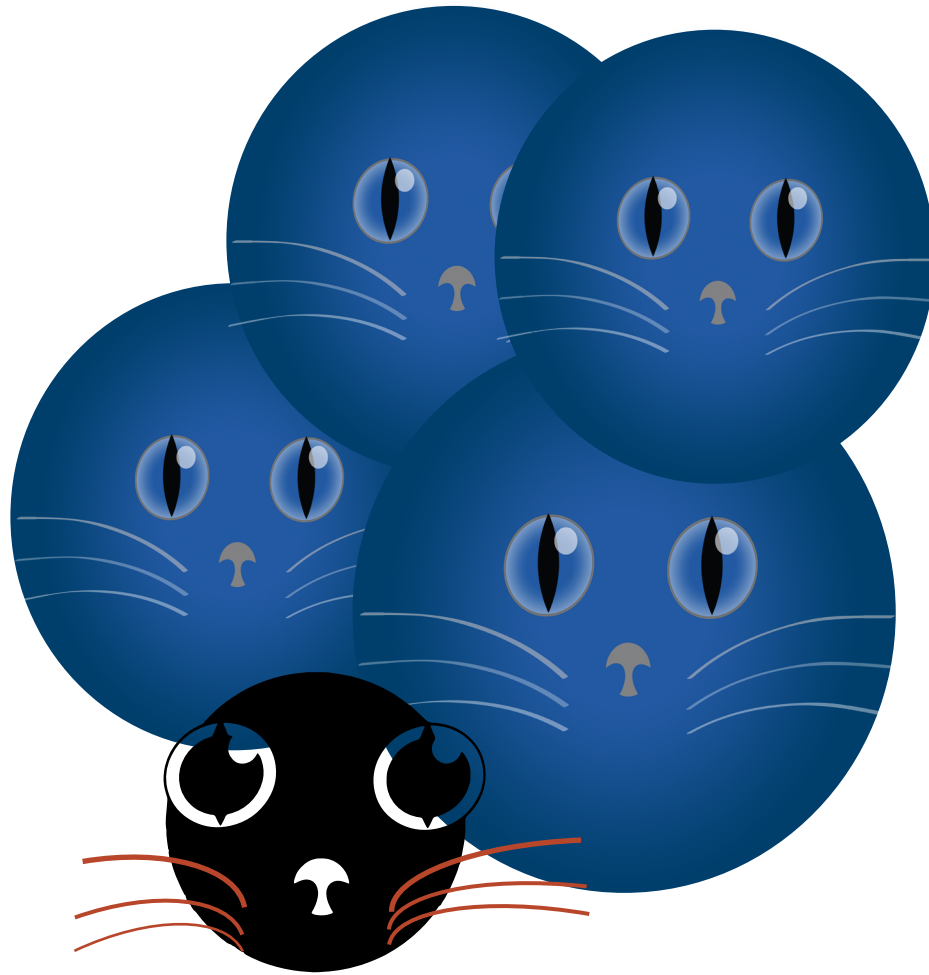
Tlf.: 8088 5762 (gratis servicenummer)
+45 3337 8777 (international og fra mobil)

Fax: 8088 5763

www.bod.dk

info@bod.dk

kanten af sengen eller sofaen og vågnede ved, at han faldt ned. Så måtte hans tobenede ind og samle ham op, så han kunne sidde og blive nusset lidt, indtil han var blevet helt vågen og selv kunne klare at ligge og lure, til han var frisk nok til at komme ud på køkkenskriverstolen, hvis det nu var der, der var gang i noget. Og det var det ret tit.

Operakatten møder Li Miauv

Hans bedste dag var den dag, da han kom hjem fra tur sammen med sin tobenede. Han havde rejst i sin transportkasse, men det meste af vejen i toget tog hun ham selvfølgelig ud af kassen, så han kunne sidde på skødet, se ud af vinduet og hygge sig med de andre passagerer. En lille operakat er altid umådelig populær i den slags situationer. Åh, han elskede det – nus og kram og godbidder – og så var de selvfølgelig så imponerede af hans elegante pels, og de var vilde med hans katteopera. Han blev både træt og lykkelig af at tænke på det, og nu var de snart hjemme, så han kunne slappe lidt af i sin bedste stol.

Men så skete det, at hans tobenede lige skulle ind og ønske en ny nabo velkommen til, og så måtte han sidde i kassen på gulvet og vente på det. Og hvor længe skulle det så tage? Han var ved at blive lidt kattesur, men så fik han øje på 2 kuglerunde natblå hinkesten på oval lidt skrå baggrund, der stirrede på ham. Bag ved hinkestenene kunne han se en hvidgrå pels og en koksgrå pufhale, der næsten var lige så flot som hans egen, når han sådan virkelig hidsede sig op over noget. Og blev han svimmel? Det måtte være, fordi han var så udslidt.

Hold da op en overraskelse. ‘Hvad med lige at tage det lidt roligt,’ sagde han til hinkestenene, ‘jeg sidder jo bare her i kassen og venter på min tobenede. Vi har været på tur hele dagen, så jeg er fuldstændig udslidt, og jeg gider altså overhovedet ikke skændes.’ ‘Nå, nej,’ sagde katten med hinkestenene til øjne, ‘det behøver vi vel heller ikke. Jeg lægger pufhalen lidt ned; men lover du så, at du ikke bare kommer brasende her over, så en kat aldrig kan have lidt privatliv.’ Jo, det skulle operakatten gerne love. Han satte så ganske afgjort selv pris på privatliv, navnlig uden alle dem der kom på besøg hos hans tobenede, så hun nærmest helt glemte katten. ‘Hvad hedder du,’ spurgte operakatten ‘for vi kan

vel nok lige sige vores navne, uden at det bliver for meget for privatlivet – eller hvad?’ ‘Jeg hedder Li Miauv, ‘ sagde den lille nye nabo ‘og jeg kommer fra Kina. Hvad hedder du?’ ‘Jeg er operakatten, men jeg hedder også Archimedes efter en meget klog mand, der sagde, at hvis man gav ham en løftestang, der var lang nok, så kunne han løfte hele verden. Min tobenede kunne straks se, da hun så mig, at jeg nok skulle komme til at løfte mange svære opgaver, så derfor gav hun mig altså det navn. Og nu kan du jo se, at hun havde ret. Du skulle bare høre mig synge katteopera.’ ‘Katteopera’ sagde Li Miauv ‘det må jeg sige.’ Hun sad og så meget tænsomt på operakatten.

Så pludselig kom de tobenede til at sidde ned og grinede og snakkede, og så blev de enige om, at operakatten jo sagtens kunne komme ud af kassen og hilse på. Så okay da, tænkte operakatten, selvom han faktisk var for udsidt til at være på visit. Men hans nye nabo var jo rigtig meget interessant, det måtte en kat indrømme. Li Miauv og operakatten satte sig ganske pænt side om side ved døren ud til terrassen, for de var jo helt enige om det der med privatlivet. Og så kunne operakatten sætte hende lidt ind i omgivelsernes beskaffenhed, det vil sige, hvordan det var for en kat at bo dér på stedet. Han skulle jo nok vise hende rundt, så hun ikke for vild, men hun ville rigtignok gerne lige orienteres lidt på forhånd. ‘Det er virkelig meget stressende for en kat at flytte. Man ved aldrig, hvad ens mennesker finder på, ‘ sagde Li Miauv.

Ah, operakatten var nu vant til, at hjemme hos ham snakkede man om tingene. De tog for eksempel aldrig på tur, før han var helt parat til selv at gå ind i sin transportkasse. Hans tobenede talte altid meget med ham om tur og al den slags, og hun lagde en godbid ind i kassen. Det vidste han for sikkert. Li Miauvs øjne var kuglerunde og blå som nordlyset i tusmørke. Det var første gang ope-

rakatten fik set det, og han følte, hvordan haven udenfor begyndte at svæve rundt, imedens han selv prøvede at få fodfæste. Hun var noget helt særligt hans nye nabo.

Li Miauv syntes også, at hun var nok flyttet til et helt særligt sted, for i hendes familie spurgte man aldrig katten om noget. Hun måtte bare følge med, uanset hvad. De interesserede sig mest for, at hun passede i farven, og at hun passede med sin slanke spinkle form til de tobenedes yderst elegante og funktionelle møbler, som den ene af dem sad og tegnede på hele dagen hver eneste dag. ‘Det er altså meget svært for en kat at skulle passe til en hel masse møbler og at skulle sidde og se dekorativ ud evigt og altid, når de tobenede har gæster, ‘ sukkede Li Miauv. Og så var det ligegyldigt, at hun fik en masse komplimenter. Hun orkede ikke at høre på alt det møbelsnak. Hun fik ondt i ryggen af at sidde og se fornem ud ved siden af en sort læderstol. Hun hadede den stol. Nu var det Li Miauvs tur til at drukne i et par store kuglerunde sorte øjne på en varm cognacfarvet baggrund. Operakatten havde aldrig hørt noget lignende. Et liv som dekorativ kat. ‘Jamen, hvad med lure, og det med at tælle hjerteslag hos sin tobenede, imedens man slumrer. Og hvad med at nusse kinder om morgenen og blive rost for sin skønne katteopera-hymne.’ Det vidste Li Miauv slet ikke, hvad var.

Jamen, det var jo frygteligt, tænkte operakatten. En forfærdelig skæbne for en ellers meget smuk kat. Operakatten følte sig så gruelig rystet både af det smukke syn og den sørgelige skæbne. ‘Men i morgen så kommer du over til os, så du kan se, hvad lure det er, og så du kan høre mig kurre opera, når vi nusser kinder, hjemme hos os. Du kan lære det med det samme. Det er helt sikkert.’ Ah, måske ikke lige det med operaen, tænkte den lille operakat...

Den lille operakat har en fantastisk stemme og er så heldig at have valgt sig en genre i sang, der kan bruges til at redde hans favorit-katteven fra at flytte.

Operakatten kan også lange lussinger, man kan se helt ind i hans kattesjæl, når hans øjne bliver kuglerunde og sorte, fordi han er så charmerende, og så kan han sende e-mail til Hongkong.

Det får han brug for, da han skal redde den skønne kat Li Miauv, der dog også selv kan hjælpe lidt til. For hun har en siameser-familie i Kina, der er særdeles velopdragen, i hvert fald så længe Shang Sheng er der.

善

9 788771 457858